

чудесно преживяване - прекрасна тема, но неподаваща се на публичност. Обаче, може ли Водбал да не сподели с моливчето си каквото и да било преживяване? И, ето го, написва стихотворението "Вигство"... в албума на приятеля си и колега по съдба, Цветан Гойков.

Между това, ситрудничеството му в списанието продължи макар и с по-слабо темпо: в бр. бр. 23, 24, в юбилейния 25, - той печати малко.

В бр. 23 той вече не може да удържи мрачното състояние на духа си и го излива в стихотворението "Загледан *в* днешния ден":

" - - - - -

Загледан *в* днешния ден
аз виждам мнозина кат мен
с вериги на млади крила
сломени от ранни тегла,
и влачещи морни крака
без ничия свята ръка -
ръката на някой пророк
да сочи там истински бог..."

Христо Смирненски настъпва...

Само че се е подписал с гражданското си име: Христо Измирлиев -
ва пръв път така.

- Искам, - казваме той, - да подчертая ярко, че това съм аз; че
аз мисля така; че съм излял душата си...

А веднаж запитан, защо е прекроил Измирлиев на Смирненски, обясни:

- Измир е турското наименование на малоазиатски град; Смирна е
гръцкото му наименование. От трин-на глог... Но Смирна звучи по-по-
етично.

Военщината, чизмите, наистина му тажеха. В бр. 27 той дори се под-
писва "Вилмон Чизмовлачник"... Така чувствуваше той чизмите: влачете
ги, като затворнически вериги.

В същия брой той пак дава израз на мрачното си душевно състоя-
ние, с подпис Христо Смирненски:

" В гърдите ми младежки жар
угаси ледена вода,
срутен е всеки друг олтар,
оста сал този на скръбта"...

Бъдещият Смирненски изобщо всеки ден все повече се проявява.
Ето го и в бр. 30 /броеве 28 и 29 прескачам, като личен от нещо
характерно/, с удар по Керенски: